

folkeafstemningerne i Sverige og Norge vedrørende medlemskabet af EU afgørende for Nordens forhold og indflydelse på de kommende års udvikling i det europæiske samarbejde.

Resultatet af afstemningerne vil også få betydning for selve indholdet af og formen for det nordiske samarbejde. Uanset resultatet vil det nordiske samarbejde både i form og muligheder blive påvirket af beslutningerne i de nordiske lande. Indretningen af det nordiske samarbejde inden for Nordisk Råd og Nordisk Ministerråd bør derfor relateres til og struktureres i forhold til den situation, der opstår i Norden efter afstemningerne.

Det siger sig selv, at Det Konservative Folkeparti håber på, at de andre nordiske lande klogt vælger at gå ind i det europæiske samarbejde. Det er en afgørelse, de selv træffer, det er befolkningerne i de respektive lande, der afgør det; men det siger også sig selv, at hvis det bliver et ja, så giver det nogle muligheder både i det europæiske og i det nordiske samarbejde, som kan give os helt andre muligheder for at påvirke den fremtidige udvikling i Europa.

Uanset afstemningsresultaterne bliver der i øvrigt brug for at gøre status over resultaterne af det nordiske samarbejde, men der er også brug for en fælles kortlægning af de muligheder, der fortsat ligger i samarbejdet inden for Nordisk Råd.

Jeg tror, de fleste har en oplevelse af, at tyngden i det europæiske samarbejde inden for EF og EU igennem de seneste to årtier har ligget i Central- og Sydeuropa. Danmark har jo som det eneste nordiske land, der har været medlem af EF/EU, haft mulighed for at sætte fællesnordiske temaer på dagsordenen i det europæiske samarbejde, men selvsagt med en række begrænsninger.

I de kommende år vil der ske en udvidelse af medlemskredsen med lande i Central- og Øst-europa ud over den udvidelse, der sker med de nordiske medlemslande. Norden har dermed en mulighed for at bruge det etablerede nordiske samarbejde som en fælles platform inden for EU-samarbejdet, ikke fordi det hverken er sandsynligt eller ønskværdigt, at Norden skal føre blokpolitik inden for EU – dertil er vores interesser på en række områder også for forskellige – men fordi Norden i fællesskab kan udvælge en række temaer, som man er enig om bør sættes på den europæiske dagsorden, ligesom nordisk samarbejde kan bruges til fælles rådslagninger om væsentlige spørgsmål, der be-

handles i det europæiske samarbejde. Vi har med andre ord en mulighed for at binde nordisk samarbejde sammen og give det en dynamik og et indhold, som er rettet direkte imod det europæiske samarbejde.

Et andet aspekt er udformningen af et politisk handlingsprogram for Nordisk Råd, herunder betoningen af, hvilke satsningsområder rådet finder er af betydning i forhold til den europæiske udvikling. Vi mener, det er vigtigt, bl.a. for at undgå dobbeltadministration, at vi får diskuteret, hvilke temaer der bedst afklares i en europæisk sammenhæng, og hvilke spørgsmål der er egnet til fælles nordiske løsninger.

Derudover har den konservative gruppe i Nordisk Råd foreslået, at man i et udvalgsarbejde hurtigt får gennemdrøftet struktur og arbejdsformer i det nordiske samarbejde. Igennem en årrække har samarbejdet jo kun fornyet sig og udviklet sig ret begrænset. Strukturen har ligget nogenlunde fast igennem en længere årrække, og her må vi nok sige, at der er et behov for i lyset af den fremtidige europæiske udvikling at gennemgå Nordisk Råds organisation, udvalgsopbygning, sagsbehandling og procedurerne, herunder også den traditionelle sessionsform, sådan at samarbejdet er bedst muligt struktureret i forhold til den europæiske udvikling.

Vi skal også være opmærksom på, som ministeren jo også fremhæver i sin redegørelse, at der fortsat vil være et antal nordiske lande og selvstyreområder, som ikke er medlemmer af EU, hvor spørgsmålet ikke er aktuelt i dag, men hvor vi selvfølgelig skal sikre, at de inden for det nordiske samarbejde har en plads, at der bliver lyttet til dem, og at de fortsat inddrages i samarbejdet.

Ud over de udfordringer, der møder det nordiske samarbejde i lyset af den europæiske proces, er der også behov for en belysning af de særlige fællesnordiske aktiviteter og initiativer, som bør fastholdes og udbygges, og for, at der findes en form for det nordiske samarbejde, hvor vi koncentrerer os om vigtige spørgsmål. Jeg hæfter mig ved de satsningsområder, som vi stort set har været enige om, men som jo er en meget bred kreds af områder; her må man sige, at hvis det nordiske samarbejde skal koncentrere sig om otte, ni eller ti områder, er der en risiko for, at der ikke bliver gjort ret meget ved i hvert fald nogle af dem. Der bør man nok med lidt større omhu udvælge, hvilke områder der særligt skal sættes på.